

ŠEL OD DOMU K ŘECE

I.

Posbírám mrtvé pramice, vyřežu nové lodě, v jedné zakleknu, naplním plíce a pošlu se do kruhů na vodě, naposledy mávnu majákům v přístavu.

Vítr hvízdne – pluji, hvízdne podruhé – na kost promrzlý plavu, hvízdne potřetí – neexistuji.

II.

Město v postelích je poslední vjem. Také checht racků nad Veslařským ostrovem, leč břehy se ani nepřevalí, jen si zlehka přitáhnou řeku.

Komu nejsem lhostejný, jsi ty. Ty s tváří pod polštářem, v níž pluhy pláče vyoraly hluboké vrásky.

Pak začnu sít: za každou slzu jeden vltavín a tobě bude štěstím zase do smíchu.

Mně do breku.